

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 10. szám

2012. július 30

Hurrá péntek!

A "Hurrá péntek!" hangulat messze elkerült ezen a hétvégén, pedig lett volna minek örülnöm, hiszen érettségi találkozóra készültem. Persze egy aggasztó hír a vasút tájékról gyakran keresztülhúzhatja minden számításunkat, főleg amikor valami jó hírre számítunk a Kollektív Szerződés ügyében. E helyett azonban ismét arról kellett hírt adnunk, hogy nem született megállapodás a VÉT-en, meg is volt szombat estére az alaphangulatom. Persze, igyekeztem titkolni a volt osztálytársak előtt, remélem sikerült.

Az élet nyilván nem áll meg a hangulatom, sőt, még a kollektív miatt sem, de egyáltalán nem mindegy hogyan folytatódik tovább. Legalábbis ami a munkáltatást illeti, mert míg több ponton sorra születtek az egyezségek, éppen az egyik legfontosabb kérdésben nehéz a megállapodás. Mert a munkáltató tervei szerint a Kollektív Szerződés Helyi Függelékeiből kikerülne a munkaidő-beosztás meghatározása és a munkarend változtatása. Ennek következménye az lehet, hogy a munkáltató egyoldalúan határozhatná meg a munkaidő kezdetét és végét, a munkarendeket, s ezeket bármikor módosíthatná.

Hogy ez kinek az érdekét tükrözné, vagy kinek milyen előnyökkel járna? A választ sejtésem szerint mindenki tudja: A törvényhozók az új Munka Törvénykönyvétől rugalmas munkáltatást vártak és várnak, s ez az elvárás főként egy állami tulajdonban lévő vállalat esetében még akár kötelező érvényű is lehet.

De kinek is lesz a munkáltatás rugalmas? Illetve kinek mit jelent ez a szó? A munkáltatónak valóban rugalmas a rugalmas, hiszen „kénye-kedve” szerint munkáltathatna. A „kénye-kedve” kifejezés alatt itt természetesen azt kell érteni, hogy a munkaerőt, akkor és úgy vezényli dolgozni, ahogyan a teljesítmények alakulás ezt megkívánja. Például egy tolató csapat esetében ez jelentheti azt is, hogy a tolatási megrendeléstől függhet a munkaidő kezdete, vége és az alkalmazott munkarend is.

Nekünk munkavállalóknak bárhogyan is csűrjük-csavarjuk csak egyet fog jelenteni: kiszámíthatatlanságot, kiszolgáltatottságot. Bár gyakran halljuk azt a kifejezést, hogy „ember tervez, isten végez”, most ezt úgy értelmezhetjük, hogy a munkavállaló tervez, amit a munkáltató egy laza tollvonással keresztül húzhat. Nyelvész ugyan nem vagyok, de azt bizton állítom, hogy a rugalmasság nem egyenlő a kiszámíthatósággal.

De ne fussunk ennyire előre, és ne legyünk pesszimisták. Jusson eszünkbe, hogy egy évvel ez előtt még annak is örültünk volna, ha valaki a szavát adja, hogy nem mondják fel a MÁV Kollektív Szerződést. Gondoljunk csak bele, ha ez történik, akkor igencsak a nulláról kellett volna kezdeni a tárgyalásokat, és nemcsak a kiszámíthatóságot, hanem sokkal több mindent elveszíthetünk volna. Vagy ez még mindig megtörténhet? Sajnos napjainkban már azt is sikerként kell elkönyvelni, ha nem ér bennünket kudarc. Jelen esetben siker, hogy még van Kollektív Szerződésünk, siker, hogy még tárgyalunk a vitás kérdések ügyében. Persze a tagságot, a vasutasságot csak az eredmények érdeklik, ami jogos elvárás a részükről, de hogy kinek mi az eredmény, azt nagyon nehéz megmondani.

Én minden esetre optimista vagyok ebben a pesszimista világban, ezért reménykedem, hogy a következő VÉT ülésen tudunk eredményeket elérni és felmutatni. De bízom abban is, hogy a tagságunk az esetleges kisebb sikereket nem kudarcnak ítéli meg, és a jövő hét végére megérkezhet a „hurrá péntek” hangulat is.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Pontos határaink

Életünk leginkább azzal telik, hogy tágítani próbáljuk határainkat. Kezdetben igen határozottan és embert próbáló hangon adjuk tudtúl a világnak, hogy többet akarunk, és még annál is többet. Aztán gyermeki őszinteséggel hisszük, hogy miénk a világ, csak akarni kell, kamaszként pedig még dühösebben szeretnénk

egyre kijebb tolni azt a bizonyos cöveket. Később óvatosabbak leszünk, megtanulunk egyet, s mást a világról, például, hogy mindenki azon mesterkedik, hogyan törje le a szarvunkat. Ez többnyire sikerül, és attól kezdve már csak rutinból élünk a maradék évtizedekben. De ha kitartóak voltunk, akkor sok kudarc között néhány olyan sikerélmény is a miénk lehet, amit csak kevesen élnek át.

A valódi sikerért meg kell küzdeni, amihez mindenképpen bővíteni kell a lehetőségeink határait. Ehhez az ötleteink száma a végtelenhez közelít, de igazán hatékony alig van közöttük. Nem rossz például, ha valaki nagyon erős, az erő komoly fegyver, de gyorsan amortizálódik. Meg aztán mindenkinél van erősebb, idő kérdése, hogy találkozzon vele. Az is célravezető lehet, ha királynak áll az ember fia, vagy királynőnek a lánya, ám vigyázni kell, mert nincs rosszabb a pümkösdinél! Ráadásul a királyok sem mindig maradnak azok örökké, legfeljebb még nem tudnak róla. Kivételt képeznek azok a rendkívüli tulajdonságokkal megáldott hölgyek, akik örökké királynők maradnak, de őket bizony könnyű megszámlálni.

Humorsarok

BUKTA

Két férfi beszélget:

- Képzeld! Mindenem megvolt. Hatalmas ház, luxusautó, pénz, csodás bombázó...és ez egy pillanat alatt semmivé lett.
- Mi történt?
- Rájött a feleségem...

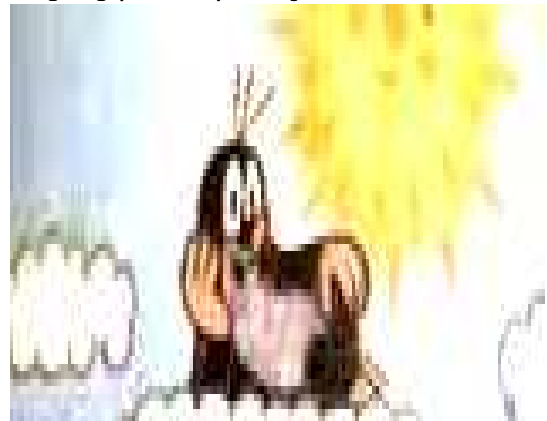
FÖLDALATTI MOZGALOM

A medve reggeli sétája közben meglátja nyusztit, amint egy földkupac mellett ásóval a kezében álldogál.

- Mit csinálsz itt, nyusztika?
- Tudod medve koma, nagy piaca van mostanság a régiségeknek, de sajnos nekem semmim nincs, ám találtam egy EDDA-kazettát. Elásom, öt év múlva rátalálok és meggazdagszom.

Másnap reggel a medve a nyusztika kupaca mellett megpillantja a rókat, kezében egy szintén egy ásóval.

- Hát te meg mit csinálsz itt, róka koma?
- Tudod medve koma, nagy piaca van mostanság a régiségeknek, de sajnos nekem semmi ilyenem nincs. Van viszont egy üveg borom, azt elásom, öt év múlva, amikor rátalálok, rengeteg pénzt kapok majd érte!

Harmadnap a medve látja, hogy a nyusztika és a róka kupaca között imbolyogva ácsorog a vakond.

- Hát te meg mit csinálsz itt, cimborá?
- A kör közepén...hukk...állok...hukk...hukk...

Balogh Attila

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Sokan hisznek abban is, ha önként jó mélyre hajolnak, a több pénz mellett szabadabbak is lesznek, de a végén örülhetnek, ha a pénzből maradt valamicske, hiszen semmi nincs ingyen. Célszerűbbnek tűnik valami földhözragadt, de megvalósítható, és főleg időtálló módszert keresni. Csodaszerek persze nincsenek, de megoldással kecsegtet a tanulás.

Divat lett sokáig és sokat, akár életfogytig is tanulni, ami elég bizarr kifejezés számomra. Maradjunk inkább abban, hogy jobb később, mint előbb. Mármint abbahagyni. Erre kapott esélyt a múlt hét keddi ponthúzás napján majdnem nyolcvanezer tanulni vágyó, ennyi jelentkezőt vettek fel ugyanis valamelyik felsőoktatási intézménybe. Hogy tudnak-e élni a lehetőséggel, az többnyire évek múltán derül csak ki, ami nem csak rajtuk múlik, hiszen változik a világ, de sikerrel küzdötték le a soron következő akadályt.

A tanulás nem csak azért jó, mert bemagolhatunk néhány kedves szabályt vagy évszámot meg izgalmas képletek sorát, hanem inkább azért, mert némi tudás jobb bármilyen szemüvegnél, ha át szeretnénk látni azon a bizonyos szítán. Mert határaink mások által kijelölt pontjait érdekes módon nem mindig láthatjuk, „jőtevőink” gyakran megvárják, hogy átlépjük azokat. De ha időben felismerjük, akár még körül is nézhetünk odaát, mint a sikeres felvételizők, főleg, ha időben kitaláljuk azt is, miért pont odáig mehetünk.

Gyakran előfordul, hogy a határpontok betonfalként tornyosulnak, átlépni rajta képtelenség halandó számúra. Ilyenkor is akad megoldás, például sokan próbálják kerülgetni, mint a nemesek az adót Mátyás királyunk óta. Persze, ilyesmit manapság már nem szabad tenni, de a falak kikerülése még nem ütközik törvénybe. Erre jöttek rá, nem tudni még mennyien azok közül, akik be sem adták jelentkezési lapjukat. Ők az országhatár felé kerülnék a pontjaikat, a többiek pedig úgy tűnik, egyelőre tudomásul vették, meddig mehetnek a hátralévő évtizedekben.

Természetesen tanulni nem csak iskolában lehet, és az élet sokszor alaposabb is, mint bármilyen sulis. A lényeg, hogy ne kövessük azok példáját, akik minden határátlépéssel távolabb kerülnek vágyaiktól. Próbáljuk inkább kitolni azokat, mint a felvételizők tették.

Dolhai József